

Jeğyzetek a hétről

Uj dolog a hétről a villamos rend. Csak azért nevezem rendnek, mert más, mint a mi eddig volt. S a mi eddig volt, az rendetlenség volt. Így talán helyénvalónak látszik a „rend” elnevezés, noha igazi rendről szó se lehet.

Valljuk be őszintén, az uj rend se hozott teljes rendet a villamosközlekedésbe. De volt-e vajjon olyan naiv ember, a ki egy pillanatig is hitte, hogy márul holnapra egyszerre meg lehet változtatni Pestet? Volt-e olyan naiv ember, a ki elhitte, hogy egy puszta rendelet egyszerre fegyelmezni tudja a világ legfegyelmezetlenebb publikumát? Volt-e olyan naiv ember, a ki elhitte, hogy szabályzatokkal pótolni lehet a hiányzó kocsikat, helyettesíteni lehet a gyakorlatlan személyzetet, helyet lehet teremteni tizszer annyi embernek minden kocsi-ban, mint a mennyi beléfér?

Nem. Rendeletekkel csudákat művelni nem lehet. Egy-egy uj kocsi többet ér száz uj rendeletnél. Mint a hogy egy jó ebéd többet ér száz kitünő menünél.

Mégis, egyet konstatálhatunk, ha a sajtó nem is hirdeti egyhanguan ezt a véleményt. Valami javulás mutatkozik. Valami rend kezd kibontakozni. Itt is, ott is, mindenfelé szünni kezd a folytonos zavar. Az ujszülött, ha nem is óriás, de ember válhatik belőle...

Persze, minden baj nem szűnt meg egy csapásra. A ki azt gondolta és várta, hogy a világ legrosszabb közlekedő eszközéből a világ legjobb közlekedő eszköze lesz, az csalódott. Ám az is csalódott, a ki azt hirdette előre, hogy a „Hátul föl, elől le” jelszóval még jobban agyonverik a villamos forgalmat.

Mi hasznót hozott az uj rend?

Mindenki tudja előre, hogy megy a föl-szállás, hogy megy a leszállás. Így aztán nincsenek és nem is lehetnek torlódások, összekocczanások, pörlekedések.

A föl- és leszállás sokkal gyorsabban megy. Az egyik végen lemásznak az emberek, a másikon fölmásznak, mire az utolsó leszálló a földön van, biztos talajon, addigra már elhelyezkedett az utolsó föl-szálló is. Fele annyi idő se telt el, senki se ütközött bele különben tisztelt és nagyrabecsült embertársaiba.

Publikumnak és vasutnak egyaránt nagy haszon, ha minden villamos ut csak egy-két percczel is megrövidül. Majdnem annyit ér ez, mintha néhány uj kocsit beállítanának a forgalomba.

A legfőbb haszon pedig, hogy jóformán magától megszűnt a felugrálás, a leugrálás, a lógás. És talán még nagyobb eredmény, hogy a csip-csup utra induló közönség, a ki csak egy, legfeljebb két megállónyi utra indul, nem száll fel a villamosra.

Eddig világért se mulasztotta volna el a felszállást, bölcsen tudván, hogy fizetnie se kell, mert mire a kalauznő jönne, már régen gyalogosan sétál megint.

Most ezeket a vak utasokat mézeskaláccsal se lehet felcsalogatni a villamosra. Nem száll fel senki kis utra, mert előre tudja, hogy nem lesz annyi ideje, hogy keresztül-furakodjék az egész kocsin.

Ez is nagy haszon. Társaságnak is, publikumnak is.

A legtökéletesebb rendelet se tökéletes az első napon. Tökéletesen semmi se születik, csak azzá fejlődik.

Egy-két mellékajást majd le kell nyesegetni az uj rendből.

Itt vannak például a végállomások. Azok, a hol nincs hurokvágány, hanem a hol megfordul a kocsi. A mikor megérkezünk, megkezdjük a leszállást. Elöl. Ugyanakkor a várakozók fel akarnak szállani. Persze ugyanott. Mert a mi a megérkezéskor elől volt, az az elindulásakor hátul lesz.

Ezen változtatni kell. Legegyszerűbben úgy, hogy a végállomáson akármelyik ajtón lehet fel is, le is szállani.

A pótkocsikkal is baj van. Ott fordított rendnek kellene lenni. Különben összetorlódna a motoros kocsira felszállók és a pótkocsiról leszállók.

Piczi hibák, könnyen módosíthatók. S meglássák, rövid időn egészen jó lesz a rendelet...

Jaj de kevés rendelet van a világon, a melyről el lehet mondani, hogy nem rossz s idővel még egészen jó is lehet belőle...
